

Tevan Zsófia Második Férjével, Perczel Károllyal

Ez én vagyok a második férjemmel, Perczel Károllyal 1985-ben. Ő 1913-ban született, és 19 éves korában már elítélték itt, Budapesten, amikor voltak lebukások, amikor a statáriális eljárások voltak. [1931-ben, a biatorbágyi viadukt felrobbantása után bevezetett statáriumról van szó. -- A szerk.] Akkor a Műszaki Egyetemre járt itt Budapesten, és mikor kijött a börtönből, kirúgták rögtön. Elment Brünnebe, először ott tanult, aztán ott sem folytathatta, amikor a németek megszállták Csehszlovákiát, mert ő is zsidó származású volt, és aztán Zürichben szerzett diplomát. Nem is jött

haza, hanem Franciaországba ment ki. Ő végig párttag volt, és részt vett a francia ellenállásban. 1946-ban már itthon volt. Az Építésügyi Minisztériumban [Építési és Közmunkaügyi Minisztérium] meg a Fővárosi Munkaügyi Tanácsnál dolgozott. 1947-ben már ismertük egymást, aztán 1949-ben őt lefogták a Rajk-perben, és életfogytiglanra ítélték, 1954-ben szabadult. Közben én férjhez mentem. Aztán 1973-ban összeházasodtunk, miután elváltam az első férjemtől. A második férjemmel rengeteget utaztunk. Mind a ketten szerettünk utazni. Soha nem gondoltam volna, hogy annyit fogok megismerni a világból. Nagyon sokat kirándultunk, nem csak utaztunk, hanem kirándultunk is. 55 éves koromban megmásztam a Gerlachfalvi-csúcsot, az a Tátra legmagasabb csúcsa. Akkor a férjem, 64 éves volt, és jött velünk. Ő is meg a két fiú gyerekünk, az övé meg az enyém, négyesben voltunk ott. És azután is, ahányszor utazni voltunk. Hát például úgy kellett lebeszélnem, hogy az Olimposzt megmásszuk. Feléig eljutottunk, de ott mondtam, hogy ha mi felmegyünk a csúcsra, nézd meg, olyan felhős, nem fogjuk látni Zeust, biztos, de az is biztos, hogy visszajövet még egyszer a turistaházban kell aludni. Tehát ennyi nap veszteség. Úgyhogy nagy nehezen sikerült őt lebeszélni, csak a feléig jutottunk el az Olimposznak. De ahol voltunk, ott mindenütt hegyet is kellett mászni mindig, ha volt hegy.